

žarek dobrote

10/XIII
oktober
2015

glasilo slovenske karitas

25 Karitas
let v službi človekovega dostojanstva

TEMA MESECA

- 3 ••• Begunce nosimo v svojih srcih
 4 ••• Seminar Karitas 2015
 V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA
 4 ••• V službi človekovega dostojanstva pri delu z osebami, ki se jim je zgodila trgovina z ljudmi
 GRADIMO DRUŽINO
 5 ••• Vloga družine v tretjem življenjskem obdobju in ob smrti
 V LUČI STROKOVNOSTI
 6 ••• Duševno zdravje
 LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA
 7 ••• Parada učenja v Kranju
 TO MORAMO VEDETI
 8 ••• Naj postane mati mojemu otroku
 NA OBISKU
 8 ••• Nov izziv za Župnijsko karitas Murska Sobota

- 10 ••• Usmiljenje do samega sebe

SLOVENSKA KARITAS

- 12 ••• Razdeljevanje lokalno pridelane hrane

KOPER

- 13 ••• Veselite se življenja
 14 ••• Ave, ave, ave Marija ...

LJUBLJANA

- 15 ••• Oddih v mestu rož

MARIBOR

- 16 ••• Romanje sodelavcev Nadškofijske karitas Maribor

MURSKA SOBOTA

- 17 ••• Srečanje katoliške Karitas in evangeličanske Podpornice

NOVO MESTO

- 18 ••• Blagoslov novega kombija Škofijske karitas Novo mesto

NAPOVEDNIK

SEMINARJI KARITAS

Naslov: **V službi človekovega dostojanstva**

9. in 10. 10. 2015, Veržej, Marijanišče
 16. in 17. 10. 2015, Celje, Dom sv. Jože
 23. in 24. 10. 2015, Mirenski Grad, Gnidovčev dom

TEDEN KARITAS

Geslo: **V službi človekovega dostojanstva**
22.–29. 11. 2015

29. 11. 2015: **Nedelja Karitas**

25. 11. 2015: **Romanje sodelavcev**
Karitas na Ponikvo

Ob 11h molitev in ob 12h sv. maša, pri kateri se bomo zbrali sodelavci, prostovoljci Karitas.

Po sv. maši druženje na Ponikvi ob gostoljubju domačih gospodinj, ob 14. uri kosilo v prostorih Celjskega sejma v Celju.

25. 11. 2015: **25. jubilejni dobrodelni koncert**

Klic dobrote, Celje, dvorana Golovec

Ob 16.00 bo javna generalka, na katero so povabljeni vsi romarji na Ponikvo. Za prostovoljce Karitas je obisk generalke brezplačen.

Ob 20.00 bo koncert z neposrednim TV-prenosom na 1. programu TV Slovenija, Radia Slovenija in Radiu Ognjišče. V času koncerta in tudi še cel december bomo zbirali sredstva za pomoč slovenskim družinam v stiski.

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

7. 10. Zdravstveno svetovanje, 9h–12h, Muzejski trg 8, Celje
 9. 10. Kuharski tečaj, ob 17h, Vrbje (za udeležbo na kuharskem tečaju obvezne prijave na info@karitasce.si)
 12. 10. KDŽ Medgeneracijska ženska skupina, ob 19h, Vrbje
 8. 10. KATEHEZA: Družbeni nauk Cerkve, ob 9h, Vrbje
 29. 10. KATEHEZA: Obličje usmiljenja v Jn evangeliju in SZ, ob 18.30, Vrbje
 23. 10. Moški večer, ob 19.30, Vrbje
 26. 10. KDŽ Medgeneracijska ženska skupina, ob 19.30, župnija Sv. Duh, Celje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

3. 10. Srečanje KBBI, Vipavski Križ
 5. 10. Srečanje Karitas vipavske dekanije
 7. 10. Srečanje DK Ilirska Bistrica
 9. 10. Dobrodelna prireditev Goriška dlan, Nova Gorica
 12. 10. Srečanje DK Idrija Cerkno
 13. 10. Srečanje Tolminske OK
 27. 10. Srečanje Goriške OK

ŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

- 7.–31. 10. 25 dni molitve rožnega venca ob 25-letnici delovanja Nadškofijske karitas Maribor – v zahvalo in za blagoslov prihodnjega delovanja po župnijah in Župnijskih karitas
 9.–17. 10. Devetdnevica ob 25-letnici Nadškofijske karitas Maribor po župnijah in Župnijskih karitas
 12. 10. Tiskovna konferenca (ob 9.30) in dan odprtih vrat na sedežu Nadškofijske karitas Maribor (Strossmayerjeva 15, med 10. in 11.30 uro)
 12. 10. Slovesna sv. maša v mariborski stolnici (ob 18.30) ob 25-letnici ustanovitve Nadškofijske karitas Maribor
 18. 10. Podelitev palija nadškofu metropolitu msgr. Alojziju Cviklu DJ ter slovesnost ob 25-letnici delovanja Nadškofijske karitas Maribor (mariborska stolnica, ob 15. uri)

• FOTO NASLOVNA STRAN Saša Eržen in ZADNJA STRAN Caritas Austria •

IZDAJA: **Karitas** ✠

Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana • info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 • FAX: 00386 1 23 23 186 • ODGOVARJA: Imre Jerebic, generalni tajnik Slovenske karitas • UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Jožica Ličen, Igor Luzar, Barbara Godler, Peter Perše, Karlo Smodiš, Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman • LEKTORIRANJE: Alenka Mirkač • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA PRIPRAVA: Andrej Šauperl • ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK: Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o., Ljubljana • Poština plačana pri pošti • ISSN 1581-5528 • Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

tema meseca

BEGUNCE NOSIMO V SVOJIH SRCIH

Imre Jerebic

To se je zgodilo pred 24 leti, ko se je v kratkem času zgrnilo v mlado državo preko 70.000 beguncev iz Hrvaške in pozneje iz Bosne. Nekaj se jih še redno pojavlja v naših vrstah za različno pomoč; še več pa je takih, ki prihajajo občasno.

Njihova drugačnost in neposrednost nam je zlezla pod kožo, da smo se učili in se še učimo biti njihovi zagovorniki v naši sredi. Gre za specifične uboge v naši družbi. Tem drugačnim znova in znova ohranjamo človekovo dostojanstvo, ko jih poslušamo, urejamo razne stvari, predvsem pa, ko oni čutijo našo bližino.

Še bolj drugačni ljudje se pojavljajo v teh dneh na naših mejah, v nastanitvenih centrih za tujce, na železniških postajah, na naših cestah ... Konec je ugibanj, ali bodo na svoji poti v obljubljeni dežele (predvsem Nemčijo) obšli Slovenijo, in domneve, da jih bo morala Slovenija »gostiti« le nekaj 100 kot obveznost v okviru kvot. **Lahko se celo zgodi, da bodo na svoji poti v »obljubljeno deželo, kjer teče mleko in med«, mnogi ostali pri nas in bo Karitas dobila ponovno veliko priložnost biti njihov glas, biti v službi njihovega dostojanstva.**

Nanizal bom nekaj preprek in tudi nekaj možnih rešitev odpiranja našega karitativnega srca za begunce iz Sirije, Iraka, Afganistana ...

• **Strah nas je, ker kroži toliko negativnih zgodb o njih**

Zgodbe so pač zgodbe, toda strahu je treba pogledati v oči in se soočiti z njegovo zgodbo. To smo že storili, ko smo se tudi sodelavci Karitas srečali in se srečujemo s skupinami beguncev na slovensko-hrvaški meji ali v nastanitvenih centrih ter na prehodnih točkah (železniške postaje) ali na poti. Nič od zloglasnih namigovanj, da gre za kriminalce, pobegle zapornike, nevarne bivše vojake, ne vzdrži. Pač pa so utrujeni, malce zbegani in negotovi ... In ker ne vedo, kako dolga je še njihova pot v obljubljeni dežele ter koliko preprek jih še čaka, se poleg utrujenosti pojavlja napetost in potlačen strah, ali se bodo uresničile njihove sanje.

• **Naša negotovost, kako pristopiti k nepoznanim – zelo drugačnim**

Zelo res je, da gre za drugačno kulturo, vero, navade, celo raso ... Jezik je gotovo velika ovira v primerjavi z begunci iz Hrvaške in BiH, ko jezik, kultura, navade niso predstavljali večje ovire. Morda niti ne bomo potrebovali tolmačev, ko bo spregovorilo srce srcu in se bomo lahko šli igro govornice gest obraza, rok, predvsem pa pozitivnih čustev in srca.

• **Strah pred islamizacijo Evrope je najbolj nedorečen strah**

V ozadju se lahko zrcali naša šibka vera ali naša verska nestrpnost, ki se seveda lahko hitro prenese na drugače verne, čeprav tega ni nihče načrtoval.

• **Močni smo v ljubezni do sočloveka v stiski**

»Tujec sem bil in ste me sprejeli.« Te Jezusove besede naj nas spremljajo na poti učenja ljubezni. Naša ljubezen do tujcev – beguncev iz tretjega sveta se bo konkretizirala v našem odnosu, v naši empatiji, v na-

šem udomačenju z njimi, in ne v velikih besedah o ljubezni ali o njihovih pravicah ali o tem, kaj bi morala zanje narediti država oz. EU.

• **Močni smo v služenju konkretnemu človeku**

Konkretnega človeka, ki je sicer tujec, bo treba nahraniti, obleči in seveda sprejeti. Ni se treba bremeniti, da bomo po teh dejanjih nekoč sojeni, ker smo od zgoraj prejeli dar služenja. Naše služenje beguncem je uresničevanje zgodbe usmiljenega Samarijana. Na svoja ramena si naložimo toliko bremena, kolikor zmoremo, drugo prepustimo drugim. Seveda smo močnejši, če bremena nosimo skupaj ali si jih znamo porazdeliti.

• **Močni smo v veri v Jezusa Kristusa**

»On nas je izbral, On nas pošilja, On nam daje moč,« nas bodri papež Frančišek. Po molitvi, po zakramentih, po branju Svetega pisma črpamo moč od Njega. Imeti čas Zanj, ki nas je izbral, kot je to vsako jutro delala naša sodobna svetnica mati Terezija, preden se je podala na pot služenja najbolj ubogim. •

SEMINAR KARITAS 2015

Imre Jerebic

V službi človekovega dostojanstva

9. in 10. 10. 2015: Marianum, Veržej

16. in 17. 10. 2015: Dom sv. Jožef, Celje

23. in 24. 10. 2015: Gnidovčev dom, Mirenski grad

Petek:

- ob 17h zbiranje udeležencev seminarja
- ob 18h sveta maša (v Celju najprej z molitvijo rožnega venca)
- ob 19h večerja
- ob 20h predavanje: **Človekovo dostojanstvo – imeti delo in biti cenjen v družbi ali kaj več?**, predava **Aleš Tomašević**, župnik v Sostrem

Sobota:

- ob 7h sveta maša
- ob 8h zajtrk
- ob 9h predavanja:
 - **Kako ohranjati dostojanstvo prejemnikov, ko pridejo k nam po pomoč?** (dr. Suzana Oreški, Metka Klevišar, Alojzij Štefan)
 - **Kako biti v službi človekovega dostojanstva, ko predstavljamo svoje delo, ko nastopamo v javnosti, ko se pogovarjamo o ljudeh v stiki?** (Karel Bolčina, Peter Tomažič, Jožica Ličen)
 - **Kako ohranjati svoje dostojanstvo (sodelavcev Karitas) ob delu na Karitas?** (Domen Strmšnik, Zvone Horvat Žnideršič)
 - **Človekovo dostojanstvo in begunci**

V drugem delu dopoldneva bomo uvodna razmišljanja nadaljevali v treh pričevanjskih delavnicah, kjer bomo preko pričevanj iz izkušenj pri svojem delu iskali odgovore na zgoraj zapisana vprašanja.

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, zaradi lažje organizacije pa je obvezna predhodna prijava najkasneje teden dni pred seminarjem. Prijavi zbiramo na Slovenski karitas po telefonu: **01 300 59 60** ali preko elektronske pošte: info@karitas.si •

v službi človekovega dostojanstva

V SLUŽBI DOSTOJANSTVA PRI DELU Z OSEBAMI, KI SE JIM JE ZGODILA TRGOVINA Z LJUDMI

Nina Stenko Primožič

Srečanje z osebo, pa najsi bo to ženska, moški ali otrok, ki se ji je zgodila trgovina z ljudmi, pusti v meni neizbrisen pečat. Bolj kot statistični podatki o

starosti, narodnosti, ki jih prekrije kak drug spomin, ostajajo občutki, čustva, spoznanja. Ko govorimo o trgovini z ljudmi in človekovem dostojanstvu, govorimo o kratenju najbolj temeljnih človekovih pravic: o izgubi svobode in svobodne volje, o razčlovečenju. In prav slednje me vedno znova najbolj prizadene in ob srečanju z njimi največ delam prav na vračanju občutka »človeškosti«. Biti človek in se zavedati, da nisi žival, in še pomembneje, da nisi predmet.

Pogosto me udeleženci predavanj sprašujejo, kaj delam s temi ljudmi, kako jim pomagam. V glavi si predstavljajo zapletene psihoterapevtske tretmaje. Vedno jim odgovarjam enako. Če želimo vračati človeku njegovo dostojanstvo, se mora najprej ob nas počutiti kot človek. Srečujem se z ljudmi, ki so jih zapirali, jih telesno, spolno in psihično zlorabljali. In večina od njih se počuti kot predmet, kot stvar. Mogoče me prav zato, ker sem osebno vpletena v ta proces ponovnega »učlovečenja«, še toliko bolj zaboli, ko vidim, da kje napišejo, da bom pa tokrat imela delavnico o trgovini z belim blagom. In tako se predavanje začne s tem, da ne delam z blagom, ampak z ljudmi. Kaj torej delam? Zelo preprosto. Sem človek ob človeku. Sem, čutim, delim ...

Skupaj pripravimo topel obrok. Na mizo postavimo krožnik, prtiček in pribor. Skupaj sedimo in jem z njimi, se ob tem pogovarjam in najpomembneje: poslušam. Veliko oseb, ki sem jih v tem delu srečala, se je v »prejšnjem življenju« pod vplivom trgovcev z ljudmi hranilo slabše, kot je hranjen marsikateri vaš hišni ljubljencek. Kos kruha z namazom na dan, da se dekline ne bo zredilo – tako ji je ukazal mož, ki jo je kupil kot kravo, za denar, da bo njegova sužnja. Večkrat lačne kot site, ženske, prisiljene v prostitucijo v nočnih lokalih. Zakaj? Ker stranke želijo suhe spolne objekte. Večkrat rajši šilce žganja kot hrano, ker tako otopiš in pozabiš na vse udarce, ki ti jih zadaja gospodar. Vidite. Zato je prvi korak vračanja dostojanstva v programu pomoči Slovenske karitas tem ljudem prav odnos do prehranjevanja, saj je potreba po hrani osnovna človekova potreba, ki se ji ob bok postavlja potreba po odnosu z drugim človeškim bitjem.

S hranjenjem se prepleta druženje in poslušanje. Poslušati človeka, ki pogosto govori tuj jezik, lahko tudi zelo eksotičen, ki se ga ne da kognitivno razumeti. Takrat poslušam in čutim. In res občutim vso žalost, razočaranje, ponižanje, razčlovečenje, kot da bi bila vsa ta čustva, občutki moji, čeprav ne razumem jezika. Odnos se razvija na neverbalni ravni ob prisotnosti in odprtosti. Šele človeku, ki se počuti človek, lahko vračamo dostojanstvo. Tukaj ni prostora za predsodke, obtoževanja, vrednostne nalepke. Temveč za sočutje. Gre za primarno sočutje do tr-

pečega sočloveka. Ne gre za pomilovanje, smiljenje, kajti vsaka oseba, ki je preživela trgovino z ljudmi, je zame zmagovalka – ne nebogljen žrtev, temveč oseba z mnogimi preživetvenimi strategijami. Zato se poklonim pred njihovimi čustvi, zato cenim vsako solzo, ki jo potočijo, in vsak zvonki smeh, ki si ga podelimo. Bridke izkušnje so te osebe vendarle naučile, da ne gre zaupati vsakomur. Zavedam se, da si moram njihovo zaupanje zaslužiti. Korak za korakom se jim približujem, jim s svojimi dejanji in odnosom izkazujem njim dolžno spoštovanje.

Sprejeti spoštovanje, ko se znotraj počutiš umazan in nevreden, je naslednji pomemben korak na poti okrevanja. Sledijo še mnogi koraki, saj trgovina z ljudmi pušča globoke rane. Vendar so najpomembnejši koraki prav ti, najpreprostejši, in tudi najtežji. Opora in varnost, zavedanje, da je zanje tam nekje oseba, ki jih ceni, so ključni pri okrevanju. •

gradimo družino

VLOGA DRUŽINE V TRETJEM ŽIVLJENJSKEM OBDOBJU IN OB SMRTI

Anica Sečnik

Pomen družinskega življenja je čudovito izrazil Adolf Kolping:

*»Prvo, kar človek v življenju odkrije,
Zadnje, za čimer steguje roko,
najdragocenejše, kar v življenju ima,
pa čeprav se tega ne zaveda,
je družinsko življenje.«*

Vsako obdobje človekovega in družinskega življenja ima svoje značilnosti, zahtevnosti, svoj pomen oziroma svoje poslanstvo.

Za tretje življenjsko obdobje je značilno, da moči pešajo, pojavljajo se zdravstvene težave, otroci odidejo od doma, zakonci ovdovijo in počasi izgubljajo samostojnost v zadovoljevanju vsakdanjih življenjskih potreb. Ker pa je **človek bitje odnosov**, morda najtežje sprejema prav pomanjkanje stikov s svojci, prijatelji in drugim občestvom. Relativno lahko in razumljivo nam je, da poskrbimo za telesne potrebe, torej prehrano, osebno higieno, zdravila in ureditev stanovanja. Pogosto pa zaradi neznanja in preslabege vživljanja v starostnika spregledamo vrsto drugih potreb.

Star človek je pogosto **osamljen**. Želi biti sprejet, želi si bližine in dotikov, ki jih je doživljal, ko je bil mlajši. Lepo in potrebno je, da že otroke navajamo, da so pozorni do starih staršev in do starejših ljudi

v njihovi okolici. Ni treba velikih besed, že prijazen pozdrav, poročanje o dogodkih v šoli, pri igri, podarjena risba, kozarec vode, spoštljiv posluš za starčev nauk ali spomin, ki ga želi deliti z otrokom, polepša življenje obeh.

Tudi ko moči pešajo, si starejša oseba **ne želi pasivnega životarjenja** v mirni sobi, odmaknjeni od vseh dogajanj v stanovanju ali hiši. Rada spremlja domača dogajanja, opazuje, kdo prihaja in odhaja, kaj družina počne, s čim se ukvarja in o čem se pogovarja. Najboljše je, da biva v sobi, ki je blizu kuhinje in sanitarij, in da je prostor, kolikor je le mogoče, urejen po njegovih željah.

Še vedno **želi biti ustvarjalen** na področjih, ki ga veselijo. Morda so to ročna dela, branje, petje, kuhanje, pripovedovanje, razmišljanje, druženje s prijatelji, sprehodi v naravi. Za našete aktivnosti je značilno, da nekaterih ne more več opravljati sam oziroma je lepše, če ima družbo. Potrebno in smiselno je, da se družinski člani, prijatelji, sosedje in prostovoljci organizirajo, naredijo urnik in se izmenično srečujejo s starejšo osebo.

Tudi star človek **želi biti koristen** z delom, ki ga zmore. Morda je to priprava živil za kuhanje, zlaganje perila, ponavljanje poštevanka, poslušanje branja in druga preprosta dela. Za lepo doživljanje starosti je potreben tudi občutek zadoščenja, da je bilo življenje izpolnjeno z izpolnjevanjem življenjskega poslanstva in uspešnim premagovanjem ovir in preizkušenj. Lepo je, kadar mlajši rod opravljenemu delu daje zaslužen **priznanje in spoštovanje**, starejšo osebo razume in sprejema z dobrohotno potrpežljivostjo.

Prav je, da se s starim človekom **pogovarjamo o njegovih življenjskih izkušnjah, mislih in čustvih**. Človek, ki čuti, da se mu življenje izteka, se še posebej rad pogovarja. Ob čutečih, zrelih sogovornikih **spregovori tudi o odhodu v večnost**, o svojih željah, dvomih in morda strahovih, ki ga obhajajo. Ostanek življenja si želi doživljati le v pristnem, iskrenem, ljubečem odnosu z ljudmi.

Pri vsej skrbi za kvalitetno življenje starega človeka **ne smemo zanemariti duhovne dimenzije**, ki je gibalo vsakega življenja. Vernemu človeku omogočimo oziroma ponudimo obisk sv. maše ali duhovnika in prejem zakramentov.

Naj zaključim z mislijo, da je **skrb za starega človeka zahteven in neizmerno dragocen življenjski izziv**. Kjer se poveže in sodeluje več družinskih članov, jih skupna skrb za ostarelega svojca obogati in poglobi ter okrepi njihove medsebojne odnose. Če skrb presega zmožnosti in znanje svojcev, naj poskrbijo za zunanje sodelavce, si poiščejo literaturo (npr. MD, Domača nega, knjiga in film).

Pri skrbi za pomoči potrebnega človeka naj nas vodi misel apostola Pavla, ki v Pismu Kološanom pravi: »Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi ...« (1 Kol 3, 23).

Naloga vsakega človeka pa je, da se vse življenje pripravlja oziroma vzgaja tudi za starost, da se zaveda, da ima tudi v poznih letih življenja še svoje poslanstvo in odgovornost v odnosu do soljudi. Naj se uči služenja, sočutja, ponižnosti in potrpežljivosti. Naj s hvaležnostjo sprejema skrb in pomoč družine in drugih ljudi, ki ga spremljajo. •

6

v luči strokovnosti

DUŠEVNO ZDRAVJE

dr. Marko Pišljarič

Duševno zdravje je ob telesnem zdravju drugi osnovni temelj zdravja, kot ga pojmuje tudi Svetovna zdravstvena organizacija. O telesnih boleznih ter oblikah pomoči smo večinoma dobro seznanjeni. Velik poudarek se danes daje boljšemu poznavanju duševnih motenj, saj želimo, da duševne motnje ne bi več bile vir predsodkov. O depresiji in nekaterih drugih duševnih motnjah odprto govorimo, številne pa so zastrte v tančico nepoznavanja in slabega razumevanja. Ker je pogostnost pojavljanja duševnih motenj in breme bolezni zelo velika, bo treba več pozornosti nameniti poznavanju duševnih motenj in oblikovanju bolj sproščenejšega odnosa do tako pomembnega življenjskega pojava. Nekateri narodi so bolj odprti v izražanju svojih duševnih stisk ter iskarnju in sprejemanju različnih vrst pomoči, ki jih oseba z duševno motnjo lahko potrebuje.

Sodobne raziskovalne metode so v zadnjem stoletju omogočile boljše razumevanje duševnih motenj. Razvile so se nove oblike zdravljenja ter nova zdravila, ki so omogočila zdravljenje v ambulantnih pogojih, bolnišnično zdravljenje pa je postalo kratko ter namenjeno predvsem nujnim stanjem. V tej luči je dobro poznavanje težav, ki jih imajo osebe v času poteka duševne motnje, zelo pomembno. V nadaljevanju bomo na kratko predstavili značilnosti nekaterih najpogostejših duševnih motenj.

Odvisnosti od različnih snovi, sem pa prištevamo tudi odvisnost od iger na srečo ali interneta, so ena od najpogostejših psihičnih motenj v sodobnem času. V Sloveniji je najpogostejša odvisnost od alkohola in prizadeva vsaj 5 % prebivalcev. Ko vključimo v krog prizadetih še družinske člane, postane pojav še bolj zaskrbljujoč. Za vse odvisne velja, da ne priznavajo posledic odvisnosti, vse dokler jih le-

te ne pritisnejo ob zid. Oči si zatiskajo s številnimi opravičili: pomanjšujejo težave, jih razumsko opravičujejo, zanikajo ali preslikujejo na najbližje. Odnosi postajajo nevzdržni ter polni obtožb. Zdravljenje temelji na odločitvi za abstinenco, uspeh zdravljenja pa na iskreni motivaciji, poznavanju odvisnosti ter spremembi dosedanjih oblik vedenja. Zdravljenje poteka s pomočjo psihoterapevtskih oblik pomoči in skupin zdravljenih alkoholikov oziroma anonimnih alkoholikov.

Shizofrenija ter blodnjave motnje predstavljajo skupino duševnih motenj, ki so najpogosteje povezane s predsodki. V ozadju stigme je pogosto nepoznavanje bolezni, nemoč in strah pred izgubo razuma. Pomembno je poudariti, da je blodnjava motnja največkrat prehodna in zazdravljiva, lahko pa je potek kroničen. Potek shizofrenije je lahko blag ali zmeren, podobno kot v drugih vrstah bolezni pa v tretjini primerov težji. Duševno stanje, ki ga v širokem pomenu opisujemo kot psihozo, zaznamujejo blodnjava prepričanja, najpogosteje preganjavica. V času bolezni so bolniki prepričani, da jih opazujejo, nadzorujejo ali resno ogrožajo. Včasih se pojavljajo prisluhi, pod vtisom grozečega doživljanja pa so hudo prestrašeni. Blodnjavo doživljanje in prisluhe doživljajo kot del realnosti in se obnašajo v skladu z doživljanjem. Manj je znano, da bolezen lahko okvari spoznavne sposobnosti, voljno dejavnost in socialno funkcioniranje. Zdravljenje shizofrenije in blodnjave motnje je uspešno edino z antipsihotičnimi zdravili, ob ustrezni psihoterapevtski in socialni podpori. V zahtevnejših primerih oseba s shizofrenijo potrebuje več podpore pri vključevanju v družbeno okolje in pri zaposlovanju ter je treba vključiti širše oblike pomoči v skupnosti, socialno službo, nevladne in karitativne organizacije.

Depresija je praviloma ciklično pojavljajoča se duševna motnja, ki se odraža s hudo spremembo v razpoloženju. Depresijo je seveda treba ločiti od žalovanja. Med osrednje značilnosti depresije sodi depresivno razpoloženje ter izguba veselja in zadovoljstva, pomembni pa so tudi drugi znaki in simptomi: utrujenost, upad energije, motnja apetita, nespečnost, krivdna občutja, motnje pozornosti ali spomina, samomorilna razmišljanja. Depresija zajame celega človeka, dotakne se čustev in doživljanja ter se pogosto izraža s telesnimi simptomi. Bolniki se počutijo počasne, potrtnost lahko spremljajo bolečine. Depresija je najpogostejša duševna motnja in včasih pridružena drugi, na primer zasvojenosti. Razlogi za pojav depresije so večplastni. V redkejših primerih ima ozadje depresije dedno osnovo. Za razvoj depresivnega odzivanja so lahko pomembne razvojne značilnosti v otroštvu in psihološke obre-

menitve v poznejšem obdobju. Danes velik pomen dajemo različnim dolgotrajnim stresnim bremenom, kot so področje partnerskih odnosov, zaposlitve, pomembnih življenjskih izgub. Zdravljenje depresije je uspešno, vendar se motnja lahko ponavlja. Za blago depresijo so primerne psihoterapevtske oblike pomoči, ob zmerni in težji depresiji pa je smiselno zdravljenje z antidepressivi ter psihoterapevtsko podporo. Ob velikemu bremenu, ki ga predstavlja depresija, je zgodnje prepoznavanje ter uspešno zdravljenje bistvenega pomena. Zdravljenje omogoča večjo kvaliteto življenja, bistveno pa tudi zmanjšuje samomorilno ogroženost.

Velika skupina duševnih motenj, ki jih združujemo v skupino nevrotskih motenj, je povezana z nenormalno intenzivno ter dolgo prisotno tesnobo in sorodnimi oblikami izražanja tesnobe, kot so panični napadi, fobije (hud strah pred določenimi pojavi ali situacijami), prisilne misli in dejanja ter telesni simptomi, ki imajo psihično ozadje. Nevrotske motnje se lahko pojavijo pri vsakem ter so izraz odzivanja na zunanje konfliktno in stresne situacije, izgube, druge bolezni in travme. Tesnoba simptomatika je lahko pridružena tudi drugim duševnim motnjam, na primer depresiji, ter je odraz psihičnega odzivanja na boleče bolezensko doživljanje. Zdravljenje nevrotskih motenj sloni na psihoterapiji. V hudih oblikah nevrotskih motenj so primerni antidepressivi, ki učinkovito lajšajo telesne in psihične simptome tesnobe. •

Ijubezen je iznajdljiva

PARADA UČENJA V KRANJU

Matej Dolenc

Konec februarja letos je na spletni naslov ŽK Kranj Šmartin prišlo nenavadno pismo. Ljudska univerza v Kranju nam je poslala vabilo k sodelovanju na Paradi učenja, ki jo v Republiki Sloveniji vsako leto pripravijo v Tednu vseživljenjskega učenja. Tokrat je prvič potekala v Kranju. Po krajšem oklevanju sem se odločil, da bomo sodelovali, saj priložnost zamujena ne vrne se nobena. Ker pa je prireditev v mestu Kranj, se mi je zdelo primerno, da povabimo še ostale Karitas v dekaniji Kranj, da nastopimo na skupni stojnici.

Prostovoljci Karitas delujemo pretežno v okviru matičnih župnij in imamo le redke neformalne stike z ostalimi prostovoljci. Organizatorji Parade učenja pa so nam namignili, da imajo sodelujoči običajno leta-

ke, ki v skrajšani obliki povzemajo pomembne informacije o njihovem delu.

Od vseh šestih Župnijskih karitas v dekaniji Kranj smo zbrali kontaktne podatke in poleg letaka natisnili tudi zgibanko. V njej smo na kratko predstavili namen in vsebino dela Karitas ter prvič v zgodovini Karitas kranjske dekanije zapisali kontaktne podatke in urnike obratovanja delujočih enot. Iz Škofijske karitas Ljubljana smo prejeli različna informativna gradiva o dejavnosti Slovenske in Škofijske karitas.

18. maja 2015 je bilo lepo vreme kot naročeno za prireditev. Opreмили smo stojnico s predstavitvenim gradivom in slaščicami, ki so jih spekle prostovoljke. Parada se je uradno pričela ob 10. uri z mimohodom vseh sodelujočih organizacij. Vnaprej smo pripravili raspored, da so bili vsakokrat na stojnici trije prostovoljci iz različnih Župnijskih karitas. Lahko smo pokle-

petali med sabo in si izmenjali izkušnje. Večino časa pa smo prostovoljci namenili mimoidočim, ki smo jih predstavili naše delo, jim delili letake, nekatere povabili, da stvari, ki jih ne potrebujejo, prinesejo na Karitas, spet druge pa, da k nam pridejo po pomoč.

Zagotovo se po prireditvi prostovoljci karitas v Kranju bolje poznajo. Tudi več Kranjčanov ve za nas. In imamo skupen letak, da se lahko pokličemo med seboj ter usmerimo potrebne na najbližjo Karitas.

Karitas smo ljudje. Dobrodelnost v času, ki ga živimo, dobiva nove izzive. Pomembno je, da smo tudi prostovoljci Karitas del družbenega življenja, saj z našim javnim nastopanjem lahko pokažemo ogledalo naši preveč vase zagledani družbi. •

to moramo vedeti

NAJ POSTANE MATI MOJEMU OTROKU

Lidija Jerebic

V Materinskem domu ima možnost, da pogleda v globino svojega srca, da s prave oddaljenosti pregleda, kar ji je bilo nekoč blizu. Tisto pot, po kateri je nekoč nepazljivo hodila. Zdaj ve, da se je prav odločila. Težko je poklicala in spregovorila o tem, kar jo je morilo. Zdelo se ji je, da ne sodi nikamor.

Spominja se, da ji je babica govorila, ko je postajala dekle: »Pazi, da ne boš igračka v moških rokah!« Ni razumela! Izbrala si je moškega ... Najbolj neumno možnost. Poročenega, očeta dveh otrok. Bil je močan, vroč. Zdel se ji je kot bog. Kakšne lepe besede! Še nikoli ni dobila od nikogar tolikšne potrditve. Diploma se ji je zdela pretežka, zato je kot nalašč stopil on v njen svet. Prepustila se je sanjarjenju. Sledili so topli večeri, lepe intimnosti.

Nekega jutra je ponovno prišla pazit otroka h kolegici. Počutila se je neznansko utrujeno. Njeno življenje je bilo podobno vozlom in še se je zavozlavala, čeprav je spoznavala, da se trpljenje in sreča v življenju izmenjujeta tako kot sonce in dež. Opazila je, da ni več sama, temveč sta dva. V njej se je premaknilo življenje, na katero se mora odzvati.

Ne! Ni si hotela priznati. S prijateljico sta odšli, tako kot sta bili dogovorjeni, v tujino, da bi izboljšali tuj jezik. Učenje, nekaj zabave, in čas je hitro mineval. Ni si hotela priznati, da je noseča. Le slabost jo je spominjala, kaj se z njo dogaja. O tem ni nikomur povedala. Tudi tistemu, močnemu, ki ji je govoril lepe besede, ne.

Po treh mesecih se je vrnila domov. Svoje težave je morala nekemu zaupati. Poklicala ga je! Večkrat! Končno je zavpil v telefon: »Saj si vendar vedela, da sem poročen, da imam ženo, otroka ... da je bila to le bežna zveza.«

Končno sta se dobila. Razjezil se je, ker ni uredila, kot bi morala. »Kaj ti je treba zdaj tega otroka? Diploma je pred teboj!« Tako jo je poučeval in ji v roke stisnil precej denarja. »Na vsak način moraš poiskati rešitev. Sicer pa, kako naj vem, če je to moj otrok.«

In kaj je hotela? Do njega je čutila sovraštvo. Domov si ni več upala. V njeni notranjosti razklanost. On, močan moški, se je ustrašil odgovornosti. Ona, šibko dekle, mora odgovoriti na klic življenja. Da! Ne! Da! Ne! – ji je rojilo po glavi.

Želja po neodvisnosti in velika potreba, da se na nekoga nasloni, ji je bil odgovor na dlani. »V Materin-

ski dom grem! Zame je moški postal volk. Bila sem preveč sladka,« si je govorila.

Posteljice ni pripravljala. Tudi oblačil ne. Le majno igračko sem opazila ob njeni postelji. Majhno punčko iz cunj. »Za božične praznike želim osrečiti žensko, ki ne more roditi svojega otroka. Naj mu bo prava mati.« To mi je napisala na listek, preden je odšla v porodnišnico. Čez nekaj dni pa še misel, ki sem jo shranila: »Kdo pa se še ni zapletel v trnjev grm? Iz naših zablod nastane modrost.«•

na obisku

NOV IZZIV ZA ŽUPNIJSKO KARITAS MURSKA SOBOTA

Dragica Raj

Pred letom in pol, 13. 2. 2014, nas je škof dr. Peter Štumpf pri maši, ki je bila darovana za Lazarjev dom, dom najbolj ubogih, ki prihajajo dnevno po topli obrok, nagovoril z besedami: »Lazarjev dom bi naj pomenil dodatno priložnost, da našo vero globaliziramo s tem, da se sklonimo pred skrajno ubogimi in v njih spoznamo Jezusa.«

Takrat, v mesecu februarju lanskega leta, si sodelavke in sodelavci Župnijske karitas Murska Sobota še nismo prav dobro predstavljali, kako bo potekalo delo v Lazarjevem domu in kakšna bo naša vloga. Vedeli pa smo, da je to velika preizkušnja in hkrati milost, da lahko naše prostovoljno delo dodatno osmislimo in poglobimo svojo vero. S pripravami na aktivno vključevanje smo začeli na naših delovnih srečanjih, kjer nas je duhovno pripravljal naš župnik g. Goran Kuhar. Ko pa so se dela v domu začela intenzivno odvijati, se je našim srečanjem pridružil tudi generalni tajnik Škofijske karitas g. Jožef Kociper, ki nam je predstavil, kako bo potekalo delo v domu. Dvanajst prostovoljcev Župnijske karitas Murska Sobota se je udeležilo seminarja in opravilo izpit iz varstva pri delu, sočasno pa je šest sodelavcev aktivno sodelovalo pri pripravljalnih delih in čiščenju novih prostorov v Lazarjevem domu.

In potem je prišlo do odprtja Lazarjevega doma, kar je pomenilo za vse, ki so začeli aktivno dežurati v Lazarjevem domu od ponedeljka do petka, vsak dan približno tri ure prostovoljnega dela. Začetki so prinesli številna nova vprašanja, včasih tudi kakšen pomislek, največkrat pa zadovoljstvo. Vse do poletja lanskega leta sta s svojim delom in prisotnostjo bila del ekipe prostovoljcev tudi g. župnik in g. kaplan, ki po potrebi še vedno priskočita na pomoč kot zamejnjava za katero od naših prostovoljk.

Kako udejanjajo svoje prostovoljstvo, se srečujejo z najbolj ubogimi, jih sprejemajo, z njimi molijo, jim strežejo in za njimi pospravljajo, bodo predstavile prostovoljke, ki sestavljajo stalno tedensko ekipo.

Delo v Lazarjevem domu je le del našega celoletnega prostovoljnega dela, ki nas oblikuje in daje našemu prostovoljstvu nov smisel. Za vse naštete priložnosti smo hvaležni, saj nas to delo notranje bogati in izpopolnjuje.

Ko pomagam ubogim in pomoči potrebnim, me navdaja občutek sreče in ljubezni do njih. Srečna sem, da jim lahko pomagam z dejanji ali pa tudi s kakšno spodbudno besedo. Rada pa z njimi tudi zmolim, kar nas vse zelo duhovno obogati. Tako tudi oni čutijo, da jih nismo zavrgli. S svojo prisotnostjo in s svojim delom želim še naprej pomagati v Lazarjevem domu. Srečna pa sem predvsem takrat, ko pridejo uporabniki kuhinje z nasmehom na obrazu do nas prostovoljk in se zahvalijo. Sedaj smo že vsi uporabniki in prostovoljci kot ena velika družina.

Anica Bagari

Moje ponedeljkovo dežuranje v Lazarjevem domu daje ponedeljkom poseben smisel. Občutek, da sem nekomu potrebna, da s svojim prostovoljnim delom pomagam najbolj ubogim in pomoči potrebnim, me notranje osrečuje in me dela zadovoljno.

Zinka Gomboši

Kot članica ŽPS-ja sem na naših srečanjih poslušala poročanja in se seznanjala s karitativnim delovanjem v naši župniji. Večkrat sem o delu Karitas premišljevala in tudi kaj pokomentirala. V meni se je budila želja, da bi tudi sama postala ena izmed sodelavk karitas, kar se je pred približno dvema letoma uresničilo. Še posebej sem zadovoljna, ko grem ob torkih v Lazarjev dom, kjer delimo tople obroke socialno ogroženim osebam. To delo me notranje bogati. Z veseljem poklepetam z uporabniki, saj smo se v tem času že kar dobro spoznali. Srečna sem, če jim z lepo besedo priključim nasmeh na obraz. Upam, da bom s svojim skromnim delom še naprej lahko dajala kamenčke dobrote v ta mozaik humanitarne službe.

Jožica Titan

Kadar hodiš po ulici, je očitno, da se ljudje ne poznajo več. Skoraj nihče več ne pozdravlja, sosedje se iz različnih razlogov med seboj ne družijo in verjamem, da je ustanova, kot je Lazarjev dom, še kako potrebna, da se ljudje zbližajo.

Sreda je dan, ki ga namenim za srečanje z uporabniki, ki prihajajo v Lazarjev dom. Ko sem prvič stopila v Lazarjev dom in si nadela predpasnik, sem začutila pravi poziv za prostovoljstvo – sodelovanje z brezdomci in ljudmi, potrebnimi pomoči. V srcu sem začutila glas, da me tukaj potrebujejo. Prvi dan, ko sem se ozrla po jedilnici, sem videla sklonjene glave moških in žensk, vsi po vrsti lepo urejeni, ter mlade obraze, polne bolečine in ponižnosti. Nekje globoko v srcu sem začutila enako bolečino in sama pri sebi rekla »Jezus, zakaj se to dogaja?« Ostala sem brez odgovora.

Ko preživiš dan v Lazarjevem domu, se zaveš, da vsak bije svojo bitko za obstoj. Na začetku smo bili vsi – prostovoljci kot tudi naši uporabniki – bolj vase zaprti, včasih nam je zmanjkalo besed. Sedaj smo pravi prijatelji, videti in začutiti je, da so uporabniki srečni in veseli vsaj tisto urico, ki jo preživijo v Lazarjevem domu, kljub težavam, ki jih čakajo, ko zaprejo vrata Lazarjevega doma. Prostovoljno delo v Lazarjevem domu je zame priložnost, da postanem bogatejša za nova spoznanja, nove izzive, da sama prispevam nekaj dobrega in lepega.

Sonja Horvat

10 Že od nekdaj zelo rada delam z ljudmi, saj je bilo moje poklicno poslanstvo medicinske sestre tesno prežeto s služenjem sočloveku. To je tudi eden izmed razlogov, da sem že skoraj od ustanovitve Župnijske karitas ena izmed sodelavk. Ob karitativnem delovanju me nagovarjajo besede iz Svetega pisma: »Dobra dela nas bodo zveličala.« in »Vera brez dobrih del je mrtva.« Posebej pa me nagovarja tedensko srečanje z ubogimi v Lazarjevem domu. Tisto srečanje, tisti obrazi, tam smo potrebni mi, sodelavci Karitas. Ljudje smo različni, morda pa na koga izmed njih vplivamo dobro s svojo besedo, s svojimi dejanji. Zelo pomembno pa je tudi, da molimo eden za drugega, saj nas molitev združuje, krepi in bogati.

Rozina Barat

Biti prostovoljka v Lazarjevem domu pomeni zame posebno priložnost. V začetku smo se med seboj spoznavali, se učili in si pomagali, da je bilo naše delo opravljeno čim boljše. Dežurstvo v Lazarjevem domu ni samo delitev hrane, pomivanje posode in pospravljanje, je nekaj več. Je domačnost, prijetno vzdušje in dobra volja. Marsikomu je verjetno težko priti v Lazarjev dom na kosilo, pa pridejo urejeni in se dostojno obnašajo. Čedalje več uporabnikov moli z nami pred obrokom. Ko odhajajo, se zahvalijo in zaželejo lep dan in s tem pokažejo, da domov odhajajo zadovoljni. Delo v domu mi daje občutek, da delam nekaj dobrega, in mi hkrati polepša dan.

Slavica Horvat •

USMILJENI DO SAMEGA SEBE

dr. Franc Šuštar

Na vprašanje, katera je največja in najpomembnejša zapoved, je Jezus odgovoril, da je največja zapoved ljubiti Boga, druga zapoved pa je njej enaka: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!«

Res smo najbolj navajeni, da govorimo o ljubezni do Boga in do bližnjega, kadar govorimo o največji zapovedi. Pogosto pa pozabimo, da je merilo in izhodišče za ljubezen do bližnjega pravzaprav ljubezen do samega sebe. Ta ljubezen ni nekaj egoističnega, ko bi bil človek zagledan vase in omejen v samem sebi. Ta ljubezen pomeni predvsem spoštovanje do sebe, kakršnega me je ustvaril vsemogočni Stvarnik; pomeni hvaležnost za svoje življenje, za svoje telo, za dušo in duha ter vse prejete talente; pomeni tudi sprejemanje sebe, svojih sorodnikov, naroda in vse svoje zgodovine ter situacije, v kateri živimo.

Prav tako, kot je ljubezen do bližnjih pogojena s pravilno ljubeznijo do samega sebe, je tudi usmiljenje do bližnjih pogojeno s pravilnim odnosom do sebe. Verjetno je težko ali pa morda celo nemogoče izkazovati usmiljenje in ljubezen do bližnjih, če človek sam ne doživlja usmiljenja od ljudi in tega, da je ljubljen. Nekaj časa res lahko človek deluje v moči svoje volje in odločitve, kasneje pa mora njegovo delovanje v ljubezni in usmiljenju izhajati iz njegove izkušnje usmiljenja in ljubljenosti.

Foto: Polona Kompare

Izhodišče za usmiljenje najdemo v Božjem usmiljenju. Jezus nam za model usmiljenosti postavlja svojega Očeta: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36). Nebeški Oče je prvi usmiljen do mene; in zaradi tega sem tudi jaz lahko usmiljen do drugih. Pomembno pa se je zavedati tega, da potrebujem sam veliko Božjega usmiljenja in potem tudi veliko usmiljenja ljudi, svojih bližnjih. To pomeni, da ob doživetju usmiljenja priznam svojo nepopolnost in grešnost; priznam si to, da sem potreben usmiljenja, ker sem sam slaboten. Spomnim se človeka, ki ni želel prejeti usmiljenja, ker si ni upal priznati, da je z njim kaj narobe, medtem ko so vsi drugi ljudje okrog

njega videli njegove težave. Torej sprejetej usmiljenja predpostavlja večjo ali manjšo ponižnost. Ponižnost nam pomaga videti samega sebe v dejanskem stanju, ki po eni strani pomeni veliko dostojanstvo Božjega otroka, po drugi strani pa našo potrebo po usmiljenju in ljubezni.

Pri usmiljenju do samega sebe nam pomaga Bog, naš usmiljeni Oče. Ker smo varni v njegovi ljubezni in očetovski skrbi, si upamo priznati, da potrebujemo usmiljenje. Seveda to ne pomeni, da bi se smeli pretvarjati, biti hinavski ter si po nesparmeti delati množico problemov. Poglejmo, kje vse smo potrebni usmiljenja do samega sebe:

- usmiljenje do svojega telesa, ki je lahko utrujeno ali bolno ...
- usmiljenje do svoje duše: kjer so lahko mnoga ranjena čustva, naveličanost, brezzvoljnost, potrtoost, zamere in jeze, osamljenost in zapušče-

Foto: Rok Mubi

nost, občutje nehvaležnosti ljudi, nesposobnost in pomanjkanje talentov ...

- usmiljenje do svojega duha: kjer se čutimo v duhovni temi; ko se nam dozdeva, da ne verujemo in ne čutimo prisotnosti Boga; ko peša naše zaupanje in se nas loteva obup; ko se počutimo v praznini in mislimo, da nas nihče ne mara ali se za nas ne zmeni ...

Morda je še več drugih področij našega življenja in čutenja, kjer smo potrebni usmiljenja. Vse to si je treba priznavati in nenehno postavljati pred vsemogočnega Boga. Na ta način postajamo usmiljeni do sebe in smo zatem sposobni izkazovati usmiljenje tudi svojim bližnjim. •

Predlogi za pogovor v skupini

1. delavnica

- Sedimo pred podobo usmiljenega Jezusa. Voditelj skupine naj razdeli liste dveh različnih barv ter udeležence umiri, nato naj jih povabi, da zaprejo oči in nekaj časa samo poslušajo svoje dihanje. Povabi jih, da začnejo razmišljati o sebi: kaj je na meni in v meni lepega, dobrega? To naj zapišejo na prvi list. Nadaljujejo: Kaj me osrečuje?/Kaj sem naredil dobrega za soljudi?
- Nato vzamejo list druge barve: Kaj mi na meni ni všeč?/Kje sem ranjen? Kaj me prizadene?/Sem bil do koga nesramen? Sem koga prizadel? – Voditelj udeležence povabi, da te liste položijo pred podobo usmiljenega Jezusa in jih ob tem nagovori, naj se zavejo, da nas Jezus pozna v naši grešnosti in dobroti in da našo grešnost, naše rane sprejema in jih zdravi. *(Voditelj naj kasneje poskrbi, da bodo ti listi uničeni.)*
- Voditelj povabi vse, da liste z dobrimi deli in lastnostmi vzamejo domov in se Jezusu zahvalijo za vse dobro, ki ga nosijo v sebi. V dobroti so Jezusu podobni in so poklicani, da to dobroto širijo v Jezusovem imenu.
- Kdor želi, lahko na koncu podeli s skupino kakšno spoznanje, ki ga je ob tem razmišljanju doživel.

2. delavnica

- Vsakdo od udeležencev pove neko svojo dobro lastnost.
- Nato se začne pogovor o tem, kaj naredimo zase, za svoje telo, za svojo dušo in duha.
- Kje smo šibki? Kaj nas v vsakdanjem življenju najbolj bremenijo?
- Kaj pa naše uporabnike?
- Mislite, da smo si v čem blizu z našimi uporabniki? (Poskušamo priti do tega, da je v vsakem nekaj dobrega in da ima vsakdo šibke točke ter da moramo drug drugega pogledati z Jezusovimi očmi.)
- Povabimo jih, da si pred očmi naslikajo uporabnika, s katerim imajo največ težav, in na list papirja zapišejo tri uporabnikove dobre lastnosti in en sklep, kako bodo temu uporabniku pokazali svojo dobroto in ljubezen.

Delavnice pripravila: Nataša Hanuna

RAZDELJEVANJE LOKALNO PRIDELANE HRANE

Andreja Urh

V petek, 18. 9. 2015, je bila v Centru karitas v Novi Gorici novinarska konferenca, kjer je mag. Dejan Židan, minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, predstavil aktualno stanje v evropskem in slovenskem kmetijstvu s poudarkom na nadaljevanju aktivnosti ministrstva glede razdeljevanja lokalno pridelane hrane socialno ogroženim. To je eden izmed ukrepov za preprečevanje krize na trgu s svežim sadjem in zelenjavo zaradi ruskega embarga. Razdeljevanje hrane socialno ogroženim v lanskem letu sta predstavila generalni tajnik Slovenske karitas Imre Jerebic in generalna sekretarka Rdečega križa Slovenije Renata Brunskole. G. Jerebic pravi: »Delo, ki smo ga lansko leto začeli v zvezi z embargom, lahko ocenimo kot zelo dobro. Našemu paketu smo dali še dodano vrednost, take hrane, ki jo ljudje zelo radi vzamemo v roke. V lanskem letu se je zelo dobro odrezala mreža Karitas.«

bodo to jabolka, manjše količine pa bo korenja. Ukrep bo trajal do konca junija 2016, ko bomo prejeli in razdelil sveže sadje in zelenjavo. V lanskem letu smo do konca leta 2014 preko Agencije za kmetijske trge in ukrepa Embargo Rusija prejeli 438,56 tone svežega sadja in zelenjave, od tega je bilo 9 ton paradižnika, ostalo pa so bila jabolka. Podarjeno sadje in zelenjava sta bila obogatitev paketa s hrano in ozimnice za prejemnike pomoči.

12

Vse fotografije: Andreja Urh

Tudi v letošnjem letu je bila zaradi ruskega embarga sprejeta uredba o začasnih izrednih ukrepih na trgu s svežim sadjem in zelenjavo. Preko Agencije za kmetijske trge bomo humanitarne organizacije in druge ustanove tudi letos in del prihodnjega leta prejele večje količine svežega sadja in zelenjave. V večji meri

Sodelavci Karitas se skupaj trudimo za spoštljiv odnos do hrane in tudi za spoštovanje dostojanstva vsakega prejemnika pomoči, ne glede na njegovo narodnost, versko ali politično pripadnost. Poleg prostovoljnega dela sodelavci posredujejo tudi znanje. V lanskem letu so nekatere prostovoljke zapisale različne preproste recepte za uporabo jabolk. •

koper

VESELITE SE ŽIVLJENJA

Jožica Ličen

21. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas

Ob zaključku 21. mednarodne likovne kolonije Umetniki za Karitas z veseljem in hvaležnostjo sporočamo, da je v letošnjem projektu sodelovalo 92 avtorjev. Nastalo je 153 likovnih del. Ocenjena vrednost vseh del presega 50.000 EUR.

Od 17. do 21. avgusta je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino pod geslom »Veselite se življenja« potekala 21. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas. Izkupiček prodanih del gre v »Sklad Bogdana Žorža za pomoč otrokom«. Dan odprtih vrat je bil 20. avgusta. Na njem so se udeležencem pridružili številni likovni ustvarjalci, udeleženci preteklih kolonij in tudi ljubiteljski slikarji, ki so želeli svoje likovno delo podariti za namen kolonije.

Dan odprtih vrat se je zaključil s kulturnim programom in predstavitvijo nastalih del. Umetnike in njihova dela sta predstavili Jožica Ličen in likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn. Umetnike in obiskovalce je nagovoril koprski škof dr. Jurij Bizjak, ajdovski župan Tadej Beočanin ter v. d. ravnatelj Škofijske karitas Koper Slavko Rebec. Nastopili so mladi z Gore in Komorni zbor Grgar – Nova Gorica pod vodstvom Andreja Filipiča.

Nekaj misli iz nagovorov:

Škof Jurij Bizjak: »Vedno si iskan in vedno nekaj iščeš, tudi v umetnosti in tudi v dobrodelnosti. Veliko je žalostnih, težkih sporočil, zato iščimo lepoto

in veselje, in geslo Umetnikov za Karitas 'Veselite se življenja' je kot nalašč za današnji čas.«

Župan Tadej Beočanin: »Kot župan bi bil vesel, da bi bilo med nami čim manj ljudi, ki rabijo pomoč, toda tudi v najboljših časih je bilo približno 5 % ljudi nezaposlenih. Zato bo Karitas vedno potrebna. Hvaležen sem za ta izvirni projekt, ki ljudi seznanja z novimi tokovi v umetnosti, istočasno pa ponese glas o Sinjem vrhu v slovenski in širši prostor.«

V. d. ravnatelja Slavko Rebec: »Hvala umetnikom, ker me s svojim ustvarjanjem spominjate na Stvarnika. Sodelavce Karitas pa ob nastopu nove službe prosim, naj mi s svojimi izkušnjami uravnavajo pot k dobremu in tja, kamor nas kliče Bog.«

Udeleženci kolonije iz Slovenije: Barbara Demšar, Črtomir Frelih, Lara Likar, Adel Seyoun, Karmen Smodiš, Lucija Stramec in Veljko Toman; **iz tujine** Marija Efremova (Rim), Brigitte Kollegger (Graz) in Tanja Tanevska (Skopje). Udeleženci so ustvarili 43 likovnih del, ocenjena vrednost teh del je 18.000 EUR. Za dan ali dva so se jim pridružili tudi strokovni sodelavci, udeleženci lanske kolonije, ob dnevu odprtih vrat pa tudi drugi ustvarjalci, ki so želeli svoje likovno delo pokloniti za namen kolonije.

Veselite se življenja je geslo 21. mednarodne kolonije Umetniki za Karitas, Veselite se življenja so besede, ki jih je v duhovni oporoki zapisal pokojni Bogdan Žorž, psiholog in psihoterapevt, zvesti sodelavec Karitas. S to kolonijo in

razstavami želimo počastiti spomin nanj. Z denarjem, ki ga bomo zbrali s prodajo likovnih del, pa želimo pomagati otrokom, ki so bili skrb in delo g. Bogdana.

Prvo dejanje Umetnikov za Karitas je tako končano. Ves september so bila dela na Sinjem vrhu na ogled za obiskovalce, predvsem je bil dober obisk družin. Čaka nas drugo dejanje: potovanje prodajnih razstav. Če smo ob 10. koloniji šli v Sarajevo, v 18. na Dunaj, ob 19. v Bruselj in 20. v Rim, smo sedaj s strani evropskega poslanca g. Lojzeta Peterleta, skupaj s Komornim zborom Grgar Nova Gorica, ponovno po-

vabljeni v Bruselj. 14. oktobra bomo odprli razstavo na Stalnem predstavništvu RS.

Če kdo želi v spomin na pokojnega psihologa in psihoterapevta Bogdana Žorža darovati svoj dar, ga lahko nakaže na: Škofijska karitas Koper, Skalniška 1, Solkan, TRR SI56 2450 0900 4155 438, sklic: SI00 29024, namen: Sklad Bogdana Žorža za otroke. •

AVE, AVE, AVE MARIJA ...

Jožica Ličen

Romanje sodelavcev Karitas v Fatimo

Že deset let zapored se sodelavci Karitas iz koprške škofije konec avgusta odpravimo na romanje. Še vedno sledimo želji po spoznavanju prestolnic in romarskih središč Evrope. Prvo naše romanje je bilo v Lurd, v vseh teh letih smo obiskali Francijo, Italijo, Poljsko, Avstrijo, Švico, Nemčijo, Liechtenstein, Španijo, Srbijo, Madžarsko, Češko in Slovaško. Letos je bila naš cilj Portugalska, pravzaprav je bila najbolj željeni cilj Fatima.

Potem ko nas je v nočnih urah pobral avtobus na Postojnskem, Istrskem, Vipavskem in Goriškem, smo v jutranjih urah prispeli na letališče v Benetke. Za nekatere sodelavce je bil to prvi polet z letalom, vendar smo brez večjih turbulenc pristali v Lizboni, glavnem mestu Portugalske. Z nami je bilo pet duhovnikov, zato je bilo duhovno vodstvo že prej skrbno načrtovano. Že dopoldan smo imeli sveto mašo v cerkvi svetega Antona; ob somaševanju duhovnikov jo je vodil predsednik Goriške območne karitas Cvetko Valič. Po ogledu mesta smo pod večer prišli v naš hotel in se odpočili.

Drugi dan je bil namenjen Fatimi. Moram priznati, da smo bili malo razočarani, saj je ob pripravah na stoletnico prikazovanj vse v gradbenih odrih in strojih. Že zaradi tega smo si – malo za šalo, malo zares – obljubili, da pridemo drugič pogledat bazili-

ko odznotraj. Kljub temu smo obiskali novozgrajeno cerkev z mozaikom p- Rupnika, v Cappella del Angelo della Pace pa obhajali sveto mašo, ki jo je tokrat vodil predsednik Istrske območne karitas oče Franc Prelc. Seveda so nas zapeljale številne trgovinice, ki ponujajo spominke. Obiskali smo še Batalho in se ponovno vrnili v Fatimo ter doživeli pravo romarsko vzdušje ob petju in molitvi križevega pota v naravi. V sestrskem samostanu smo imeli večerjo in se nato s številnimi romarji zbrali na prizorišču, kjer se ob fatimski Mariji večer za večerom moli rožni venec v različnih jezikih. V veselje nam je bilo, da se je med različnimi jeziki slišala tudi slovenska Zdrava Marija. Br. Gregor pa je poskrbel, da je zaplapolala tudi naša zastava. V Lizbono smo se vrnili že po polnoči.

Zadnji dan smo obiskali staro kraljevsko prestolnico Sitra, kjer smo v cerkvi svetega Martina imeli sveto mašo, tokrat jo je vodil predsednik Dekanijske karitas Ilirska Bistrica. Privoščili smo si še druge ogledde, nepozaben pa ostaja obisk najzahodnejše točke Evrope, to je Cabo da Roca.

Pot na letališče, polet z nekaj zapleti in srečen pristanek v Benetkah ter pot domov, z besedami zahvale fatimski Mariji in drug drugemu. •

Ljubljana

ODDIH V MESTU ROŽ

Milena Stipančevič

V prvih septembrskih dneh se nas je zbralo nekaj čez dvajset prostovoljcev in sodelavcev Škofijske karitas Ljubljana oziroma Župnijskih karitas. Bivali smo v hiši, ki je kakor sonce Portoroža. V samem centru, nekoliko na hribčku, prebarvana v barvo sonca, vidna od vsepovsod. Če plavaš v morju, če si na obali ali če sediš in uživaš ob kavici, sladoledu. Preživljali smo sončen teden, poln sproščenega druženja, rekreacije, zanimivih krajših izletov.

Peš smo se podali do Seče, Sečoveljskih solin, ogledali smo si vrt kaktusov, med potjo smo se rekreirali na fitness napravah, ki so nameščene ob obali, ter se kopali v morju. Nekajkrat smo se šli kopat tudi v Terme Portorož, kjer nas je g. Marino, vaditelj rekreacije v bazenu, s svojo sproščenostjo ob glasbi prijetno zabaval in razgibal. Pešočili smo tudi po Paranzani (stara železnica Poreč-Trst) v Strunjan do cerkvice Marijinega prikazanja. V hladni senci v cerkvi smo uživale ob petju Marijinih pesmi, ki nam jih ni zmanjkalo. Nato smo odšli do križa, odkoder se razprostire čudovit pogled na morje. En dan pa smo se odpravili na izlet z ladjico v Izolo. Kako drugačen pogled z morja na kopno. Mogočna piranska cerkev, strme skalnate stene, mirno morje, dva delfina, ki sta nas prišla pozdravit.

Ni čudno, da je Cankar zapisal: »Božja setev je pogrnala kal in je rodila – vzrasla so nebesa. Od Štajerskih gorc pa tja do obale. Oko, ki jih ugleda, obstrmi

pred tem čudom božjim, srce vztrepeče od same sladkosti.«

Obiskal nas je tudi duhovnik – misijonar Tone Kerin, ki že trideset let svoje duhovništvo živi kot misijonar na Madagaskarju. Daroval je dve sv. maši, pri katerih smo sodelovali prav vsi. Zahvalil se je nam je za naše karitativno delo in nas nagovoril z besedami: »Bodimo sol zemlje, kjer koli že živimo in delamo. Poslani smo, da dobrine delimo z revnimi in ubogimi. Najrevnejši v naši družbi so nam za zgled in nas usmerjajo k Božji ljubezni.« Misijonar Tone nam je pripovedoval, kako se vsako nedeljo množica malgaških vernikov zbira v svetiščih pri daritvi sv. evharistije in slavijo Gospoda s petjem, kretnjami, plesom. Božjo ljubezen čutijo in doživljajo kot veliko moč veselja in upanja. Zahvalili smo se g. Tonetu za njegovo pričevanje in mu zaželeli obilo Božjega blagoslova pri delu z najbolj revnimi in ubogimi.

Večer je z nami preživel tudi g. Marjan, zazdravljeni alkoholik, kakor sam pravi. Je laični terapevt v programu Vrtnica. Z njim sta prišla tudi dva fanta, ki sta vključena v ta program. Ob njihovih zgodbah smo bili zelo pretreseni in močno so se nas dotaknile. Skupno smo ugotovili, da se šole žal premalo odločajo,

da povabijo med mladino ljudi, ki so preživeli in se rešili iz pekla zasvojenosti.

Zahvaljujemo se ti, Oče, da si nam bil topla senca, ki nas je varovala vse te počitniške dni, in da si nas spremljal kakor mati; neviden, ljubezniv, objemajoč. Gospod, zahvaljujemo se ti za go. Alenko, Uršo, Jan-ka, simpatično in razigrano Tjašo, Štefko ter kuharja Gorazda, ki nas je vedno znova presenečal s svojimi dobrotami. Blagoslavljal njihov trud in delo in jih spremljal na njihovih poteh.

»Kdor ima ljubezen v srcu, ima vedno nekaj, kar lahko da.« sv. Avguštin •

maribor

ROMANJE SODELAVCEV NADŠKOFIJSKE KARITAS MARIBOR

Zdenka Golub

Po prazniku sv. Roka, v soboto, 22. avgusta 2015, je bilo v Novi vasi pri Ptujju romanje sodelavcev Karitas mariborske nadškofije. Romanje je potekalo na sam praznik Device Marije Kraljice, na Ptujju, kjer so se romarji družili s svetimi možmi: z Leopoldom Mandičem, Petrom in Pavlom, Jurijem, Ožbaltom, saj so vsi ti sveti možje na prav poseben način zgled vsakemu sodelavcu Karitas.

Romanje so letos organizirali sodelavci Dekanijske Karitas Ptuj – Zavrč, ki jo predano vodijo br. Milan Kvas in Franjo Tolič ter naddekan Marjan Fescl z voditeljji ŽK.

Na Ptuj je v soboto tako prišlo okrog 350 romarjev iz različnih krajev. Nekateri so se pripeljali z avtomobili, ostale pa je pripeljal pet avtobusov. Pričakal jih je prijeten sprejem domačinov – sodelavcev Karitas, okrepčilo ter sprejem mariborskega nadškofa metropoli-

ta Alojzija Cvikla, ki se je sprehodil med romarji, z njimi poklepetal in jim segel v roko.

Nato se je v cerkvi Leopolda Mandiča pričela sveta maša, ki jo je vodil nadškof ob somaševanju duhovnikov. Vse navzoče je pozdravil Nadškofijske Karitas Branko Maček in se jim zahvalil za predano delo predsednik. Ljudsko petje je vodil p. Janez Ferlež.

Nadškof in metropolit nas je na praznik Device Marije Kraljice nagovoril, da današnje druženje začinjamo ob oltarju, da bi začutili Božjo bližino, in da smo Božji sodelavci, prav tako, kot je bila Marija, katere praznik danes obhajamo.

Po sveti maši je vse nagovoril p. Milan Kvas z navodili romarjem. Spregovorili so tudi podžupan MO Ptuj, direktor Centra za socialno delo Ptuj, se-

Zaključujem z besedami predsednika NŠKMB: »Na tovrstnih srečanjih se zavemo, kako potrebujemo drug drugega. Kako svet potrebuje roke članov Karitas, da lahko pomoč doseže vse, ki jo potrebujejo. Nabrati pa si je treba novih moči za to, da bi znali slediti evangelijskemu vodilu, naj desnica ne ve, kaj dela levica. Saj dejavna ljubezen Karitas ne dela razlik glede na barvo, raso ali vero. Ne glede na to, od kod nekdo prihaja, na urnike ali praznike – pride nasproti tistemu, ki je v pomanjkanju – kadarkoli in kjerkoli. Karitas je namenjena vsem pomoči potrebnim.«

Bogu hvala za čudovit dan in g. nadškofu metropolitu ter vsem domačinom za druženje na Ptuj ter, se ve, hvala tudi za vsa dobra dela, ki so jih in jih še bodo sodelavci Karitas opravili do romanja v letu 2016. HVALA! •

kretarka Območnega združenja RK s skupno mislijo: »Le skupaj, z roko v roki lahko pomagamo celovito in smo zgled pomoči potrebnim.«

Sledilo je kosilo – čas bogatega druženja ob mizi v restavraciji Gastro na Ptuj. Od tam so se romarji podali na ogled Ptujskega gradu, ki so ga res odlično predstavili vodiči. Iskrena hvala jim!

Nato so se peš podali po starem mestnem jedru do cerkve sv. Jurija in od tam proti sv. Petru in Pavlu, kjer je župnik Dominik predstavil cerkev in kjer so bile večernice. Po večernicah pa so se vsi romarji podali nazaj pred cerkev sv. Leopolda Mandiča, kjer so se družili na pikniku. Zaigrali so tudi mladi harmonikarji ter članci Karitas in tako malo razvedrili romarje.

G. Marjan Fesel, dekan in naddekan Ptujsko-ormoškega naddekanata, je poskrbel, da ničesar ni primanjkovalo. Generalni tajnik NŠKMB Darko Bračun pa je skrbel, da je vsak dobil dovolj pripravljene hrane na pikniku, že prej pa je organiziral prevoze vseh, ki niso mogli hoditi peš, in je bil na voljo povsod, kjer so ga potrebovali.

20 LET ŽUPNIJSKE KARITAS MUTA

J. H.

V nedeljo popoldne, 30.8.2015, smo na Muti obeležili 20. letnico delovanja Župnijske karitas Muta. Slavnostno bogoslužje je ob somaševanju domačih duhovnikov in duhovnika iz sosednje župnije Vuzenica, vodil nadškof dr. Marjan Turnšek. Lepo obiskane slovesnosti so se udeležili tudi: tajnik Nadškofijske karitas Maribor g. Bračun, predstavniki župnijskih Karitas dekanije Radlje – Vuzenica, župan občine

Muta g. Vošner, direktorica CSD Radlje ga. Popijal in drugi. Slavnost so obogatile pevke s Sv. Primoža z organistinja Klavdijo in flavtistko Vito.

Po zaključku bogoslužne slovesnosti je bila predstavljena prehojena pot 20 letnega delovanja ter podeljene zahvale in spominska darila.

Praznovanje se je nadaljevalo na dvorišču župnijskega doma ob domačih dobrotah, glasbi in pesmi.

Vsem prizadevnim sodelavcem Župnijske karitas Muta z župnikom g. Drevenškom in voditeljico go. Gerhold, iskrene čestitke. •

18

murska sobota

SREČANJE KATOLIŠKE KARITAS IN EVANGELIČANSKE PODPORNICE

Silva Bedek

V sredo, 12. avgusta 2015, ob 17. uri je v župnijski cerkvi Marijinega obiskanja v Markovcih na Goričkem potekalo ekumensko molitveno srečanje katoliške Karitas in evangeličanske Podpornice. Ideja za srečanje teh dveh humanitarnih organizacij se je porodila ge. Jožici Časar, ki je ob zaključku katehetsko-pastoralne šole v svoji zaključni nalogi predstavila katoliško Karitas in evangeličansko Podpornico, njune podobnosti in razlike. Časarje-

va je namreč katehistinja v župnijah Markovci in Kančevci ter voditeljica ŽK Markovci, in tako tesno vključena v delo župnijske Karitas na versko mešanem območju, kjer se srečuje tudi z evangeličani in njihovo evangeličansko humanitarno organizacijo Podpornica.

Predstavniki obeh dobrodelnih organizacij so pripravili molitveno uro v dveh delih. Molitev za prvi del ekumenskega srečanja, ki jo je pripravil br. Jurij Štravs iz Kančevcev, je vodil kaplan murskosoboške župnije Goran Merica, evangelij pa je prebral predsednik Škofijske Karitas Murska Sobota Jože Hozjan. Drugi del molitvenega srečanja so pripravili predstavniki EHO-Podpornice, in sicer predsednik Podpornice in evangeličanski duhovnik v Bodoncih Simon Sever. Na koncu srečanja so navzočim spregovorili še: inšpektor Evangeličanske Cerkve v Republiki Sloveniji Johann Laco; doc. dr. Avguštin Škafar, mentor Časarjeve zaključne naloge; predsednik Škofijske Karitas Murska Sobota Jože Hozjan; domači župnik Dejan Horvat, ki je pohvalil odlično idejo o srečanju predstavnikov Karitas in Podpornice ter se vsem prisotnim zahvalil za udeležbo. Med uglednimi gosti sta bila še voditeljica katehetsko-pastoralne šole dr. Julka Nežič in predstavnik evangeličanske cerkve s strani EHO-Podpornice,

vodja programa Mobilne diakonije, Jože Rituper. Na koncu je spregovorila še voditeljica ŽK Markovci Jožica Časar, glavna organizatorka srečanja, ki je predsednikoma obeh dobredelnih organizacij ter domačemu župniku in predsedniku ŽK Markovci Dejanu Horvatu podarila svojo zaključno nalogo, vsem prisotnim pa se zahvalila za udeležbo in vsakršno pomoč pri izvedbi srečanja. V zahvalo ob zaključku šolanja pa je ga. Jožica s svojimi domačimi pripravila še pogostitev s prijetnim druženjem.

Tovrstno srečanje dobredelnih ustanov različnih veroizpovedi je bila prelomnica, ki je dala ljudem vedeti, da organizaciji nista ločeni, ampak sodelujeta in sta povezani predvsem takrat, ko je treba nekemu pomagati. Ni pomembno, katere veroizpovedi je človek, ki je v stiski in potrebuje pomoč, kajti vodilo je skupno – LJUBEZEN. Med prisotnimi je bila izražena želja po ponovitvi srečanja. •

ново mesto

BLAGOSLOV NOVEGA KOMPIJA ŠKOFIJSKE KARITAS NOVO MESTO

Igor Luzar

V obredniku Blagoslovi lahko v delu, ki govori o blagoslovu vsega, kar je namenjeno prometu, zasledimo pomenljive besede: »Prometna sredstva sooblikujejo človekovo življenje. Postala so nepogrešljiv pripomoček v življenju posameznika in družbe. Razdalje z njimi postajajo krajše, ljudje se hitreje povezujejo med seboj.« V nadaljevanju besedilo tudi dodaja: »Danes si življenja ne moremo več predstavljati brez prometnih sredstev. Uporabljamo jih tudi zato, da z njimi rešujemo življenja.« Tudi v Karitas ne moremo

opravljati svojega humanitarnega poslanstva brez sodobnih pripomočkov. In mednje gotovo spadajo tudi prevozna sredstva.

Ko je bila leta 2007 ustanovljena Škofijska karitas Novo mesto, v začetku ni imela na razpolago nobene kombiniranega vozila za prevoz materialnih sredstev, hrane, oblačil in obutve. Sprva smo si pomagali na različne načine, predvsem z izposajo kombija. Sčasoma je vedno bolj dozorevalo spoznanje, da brez primerne lastnega motornega vozila naše delo ni tako učinkovito, kot bi lahko bilo. Ko je ŠK Ljubljana, katere del smo bili do ustanovitve nove škofije, leta 2010 nabavila nov kombi, je starega odstopila ŠK NM. Za prvo silo je bil stari Wolksvagen, z več kot 150 tisoč

kilometri za seboj, dobrodošla rešitev. Njegova do trajanost in pogosti izredni servisi pa so zahtevali bolj dolgoročno rešitev. Zato se je ŠK NM preko investicij na nivoju Slovenske karitas prijavila na razpis FIHO, z namenom, da bi lahko kupila nov, potrebam ustrezen kombi. Konec leta 2014 se je ta zamisel tudi uresničila, ko smo s pomočjo FIHO (Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij Slovenije) nabavili nov tovorni kombi Peugeot v vrednosti skoraj 30 tisoč EUR. Kombi se uporablja za različne namene, predvsem pa za prevažanje prehranskih artiklov, oblačil in drugega materiala.

Slovesna izročitev kombija v uporabo in njegova blagoslovitev je bila v soboto, 29. avgusta 2015, na Zaplazu, ob sklepu škofijskega romanja bolnikov, invalidov in starejših ter ob praznovanju 25-letnice Karitas v Sloveniji v novomeški škofiji. Blagoslovitev kombija je ob prisotnosti duhovnikov in številnih vernikov ter članov Župnijskih karitas, opravil novomeški škof Andrej Glavan. Novo kombinirano vozilo je velika pridobitev za delovanje Škofijske in Župnijskih karitas. Ob tej priložnosti se še enkrat zahvaljujemo organizaciji FIHO, da nam je s svojimi sredstvi omogočila nakup prepotrebne vozila. •

*»Še malo telovadbe na sprehodu ob morju«
Letovanje starejših Škofijske karitas Ljubljana*

*»Kako zanimiva je naša zgodovina«
Ogled ptujskega gradu sodelavcev
Nadškofijske karitas Maribor*

*»Prileže se počitek ob pogledu na
prostran Atlantik.«
Sodelavci Škofijske karitas Koper
na romanju v Fatimo*

*»Blagoslovi, Gospod, za dobro ljudi!«
Blagoslov kombija Škofijske karitas Novo mesto*

*Sodelavke Karitas v
sprejemnem centru za
begunce v Brežicah.*

Vilja Slovenske karitas:

Karitas

- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004